

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 34. Petrus Lombardus Magister Sententiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

scopatum Sueffionensem, Ansculfo deci- Sæcul. XII.
ma nona Septembris anno millesimo cen- A. C. 1159.
tesimo quinquagesimo nono defuncto,
euectus est, quo non obstante Franciæ
Cancellarii munus retinuit.

§. XXXIV.

*Petrus Lombardus Magister senten-
tiarum.*

Eodem anno millesimo centesimo quin-
quagesimo nono iter æternitatis in-
gressus est Theobaldus Episcopus Pari- *Rob. de mon.
Année 1158.*
sienfis, cumque per ejus obitum Episco-
patus & Jus Regale ad manus Regis de-
venissent, Bonorum partem Monialibus
Olbiensibus * dedit, qua toties quoties * *Hiere.*
Sedes vacaret, fruerentur. Hic primus *Gall. Chron.*
Titulus est, qui mihi in Historia occur- *to. 1. p. 434.*
rit, ex quo Jus Regale Regum Franciæ
probetur.

Theobaldi successor Petrus Lombardus *Prew. lib.
Gall. c. 16.
n. 2.*
fuit, in cujus gratiam Philippus Ar-
chidiaconus Parisiensis, Regis Ludovici
frater, cum ipse Episcopus electus fuis- *Rob. 1159.*
set, jure suo cessisse dicitur. Sed Pe-
trus Sedem Parisiensem haud diu tenuit,
nam ex Actis certis constat, Mauriti-
um ejus successorem jam anno millesimo
centesimo sexagesimo Ecclesiæ Parisiensi
præfuisse. Petrus vero prope Novariam *Duboulai
Hist. univ.*
in Longobardia natus, postquam Bono- *niæ to. 2. p. 326.*

Sæcul. XII. A.C. 1159. *Bern. ep. 410* niæ scientiis operam dedit, in Franciam venit, habens literas commendatitias ad S. Bernardum ab Episcopo Lucensi datas, a quo rogabatur S. Abbas, ut ei alimenta provideret, per breve temporis spatium, quo in illo regno studiorum causa versaturus esset. Curam gessit Petri S. Bernardus, quamdiu Remis fuit, & Lutetiam Parisiorum abeuntem pariter Gilduino Abbati S. Victoris commendavit, ratus, haud longas moras ibi tracturum esse (*). Verum Petrus tanto successu scientiis præcipue autem Theologiæ totum se dedit, ut deinde super omnes ceteros scholæ Parisiensis Doctores eruditionis laude eminuerit.

Maxime Petrus celebratur nomine *Magistri sententiarum*, quod operi a se composito dedit, quia est Collectio Textuum ex SS. Patribus. In eo quæ sibi videntur adversa conciliat ad illum ferme modum, quo Gratianus in suo Decreto

(*) Abbatia S. Victoris erat prope Parisios celebre Canonorum Regularium Monasterium, & passim in Historia videmus, Domos Canonorum Regularium Monasteria, & Præpositos earum Abbates dictos fuisse. Unde patet, Præpositos hunc Titulum ab origine sui Instituti habuisse, quo hodie, quasi ex privilegio Lateranensis Ecclesiæ adjecto, saltem in nostris partibus utuntur.

creto usus est. Ceterum Opus hoc Pe- Sacul. XII.
 tri Lombardi est integrum Theologiae A.C. 1159.
 corpus, in quatuor Libros divisum, quo-
 rum unusquisque complures Distinctio-
 nes complectitur. In primo Libro dis-
 ferit Auctor de Trinitate, tumque de
 Attributis. In secundo, de Creatione,
 & primo de Angelis, deinde de Opere
 sex dierum, de creatione Hominis, ejus-
 que lapsu, arreptaque occasione, de Gra-
 tia & Libero arbitrio, de Peccato origi-
 nali & actuali. In Libro tertio pertra-
 ctat materiam de Incarnatione, & ubi
 de Jesu Christi Virtutibus locutus est,
 subjungit Quaestiones de Fide, de Spe,
 de Charitate, de Donis Spiritus Sancti,
 & de Praeceptis Dei. In quarto, occur-
 rit materia de Sacramentis in Genere &
 in Specie, & ubi de Eucharistia sermo
 est, argumenta realem praesentiam Chri- Dist. 10. 11.
 sti demonstrantia neutiquam omittit.
 In Distinctione de Poenitentia, etiam Dist. 14.
 Purgatorium dari docet, & ubi Sacra-
 mentum Ordinis discutit, etiam de Si-
 monia verba facit. Tandem postquam
 de Resurrectione, de extremo Judicio,
 & Statu Beatorum Doctrinam Catholi-
 cam explicavit, totum Opus claudit.

Ceterum Auctor hujus Libri haud
 multum argumentatur, & pauca ex pro-
 pria penu addit. Continuis propemo-
 dum est contextus effatorum ex SS. Pa-
 tribus,

- Sæcul. XII. A.C. 1159. tribus, præsertim ex S. Augustino excerptorum. Porro quamvis Opus breve dici possit, si materiæ amplitudinem consideremus, complures tamen moventur quæstiones, quæ hodie non necessaria videntur, quales sunt pleræque de Natura Angelorum, & ipsorum peccato, quas non nisi argumentis a verosimilitudine solvit. Item nimis longus videtur, ubi agitatur quæstiones de Opere sex dierum, tenetque principia corruptæ Philosophiæ, tunc a plerisque receptæ, præsumens inter cetera, Firmamentum esse corpus solidum, & animalia exigua ex putredine produci. Verumtamen, ut ipse fatetur, de his rebus non nisi dubitans differit, & non certa, sed quæ opinionem gignere possint, exponit. Contra autem, quædam gravissimi momenti sunt, quæ Auctor intacta præterit, videlicet de Ecclesia, de Primatu Summi Pontificis, de Sacra Scriptura, de Traditione, de Conciliis. Ubi Petrus Lombardus Textus S. Scripturæ refert, sæpe nititur sensu allegorico, quem ex S. Gregorio vel ex aliis SS. Patribus accepit, qui cum ab arbitrio explicantium pendeat, solidum argumentum præbere non potest, quale illud est, ubi dicit, quod in veteri Lege simplices inhæserint fidei illorum, qui ipsis doctiores erant, quia in Historia Jobi legitur: *Boves arabant, & asina*
- II. Distinct. 2. 3. &c.*
- Dist. 14. 15.*
- Critica Libri Sententiarum.
- III. Dist. 25.*
- Job. 1. 14.*

afina pascebantur juxta eos. Auctor Sæcul. XII.
 sensus hujusmodi tropologicos tanquam A.C. 1159.
 notissimos & ab omnibus receptos præ-
 sumit. In Tractatu de Sacramentis non
 nunquam fontes indicat, quos etiam
 Gratianus in suo Decreto retulit, ac in-
 ter falsas verasve Decretales nullum di-
 scrimen perspicit.

IV. Dist. 7.

Non multum mirabimur, Magistrum
 sententiarum quæstiones agitasse, quæ
 nobis videntur inutiles, si cogitemus,
 quam iniqua bonis studiis ætate ipsi na-
 sci contigerit. Nam plus uno abhinc sæ-
 culo omnes Aristotelis Philosophiæ in-
 primis ejus Logicæ indefesso labore o-
 peram dabant, cumque non nulli Docto-
 res Mytheria Religionis cum principiis
 hujus Philosophi conciliare adlabora-
 rent, multis occasio errandi inde nata
 est, quod exemplo Roscelini, Abaelardi
 & Gilberti Porretani comprobatur.
 Magister autem sententiarum aliam viam
 tentavit, qui nec Aristotelis auctorita-
 tem adducens, nec humani ingenii argu-
 tiis fidens, totus in eo fuit, ut sententias
 Patrum referret, & in modicum volu-
 men omnia eorum testimonia conjiceret,
 sicque fastidio Lectorum, qui sine tali o-
 pe ingentem librorum molem devorare
 cogerentur, consuleret.

Ita ipse Petrus suam mentem expli-
 cat, dicitque, se eo consilio scripsisse, ut

Præf.

X. 5 non

Sæcul. XII. non nullos oppugnaret, qui relictis veri-
 A.C. 1159. tatis castris proprii ingenii partus omni-
 bus viribus defendere conarentur.

Petri Lombardi operi similis fors & æque prospera ac Gratiani Decreto obtigit. Qui sequentibus sæculis Theologiam docuerunt, nullo alio Libro, quam Magistri sententiarum, quem discipulis suis prælegerent & explicarent, usi sunt, atque ducentos quadraginta quatuor Auctores numerare est, qui in eum commentati sunt, videlicet celeberrimos jusque sæculi Theologos. Non ideo tamen Magister sententiarum infallibilis habetur, & aliqui sententias ferme viginti sex notarunt, quæ posteris non placuerunt (*). Præterea a Petro accepimus Commentarium in Psalmos, & alterum in Epistolas S. Pauli. Ceterum sepultus est ad S. Marcellum prope Lutetiam Parisiorum. Mauritius Petri successor lucem primo aspexerat Soliaci ad Lige-

(*) Aliquot naves Petri refert Natalis Alexander tom. XIII. pag. 274. atque inter alios propositiones sequentes: *Quod Charitas, qua diligimus Deum & Proximum, sit Spiritus Sanctus & non aliquis Habitus creatus. Tum: Anima humana separata a corpore est Persona, Christus in Triduo, quo anima a corpore fuit separata, fuit homo. Deus potuit communicare potentiam ereandi creaturæ.*

Ligerim amnem, unde cognomentum accepit. Is ex Archidiacono Parisiensi anno millesimo centesimo sexagesimo Episcopus creatus est, eamque Sedem annis triginta sex tenuit.

Sæcul. XII.
A. C. 1159.

§. XXXV.

*Joannes Saresberiensis ejusque
Scripta.*

Quis illa ætate Reipublicæ Literariæ status fuerit, ex Scriptis quoque Joannis Saresberiensis cognoscitur, ita dicti, quod in illa Diœcesi in Anglia natus esset. Is vix pueritiam egressus studiorum causa Parisios venit anno secundo post obitum Henrici I. Regis Angliæ, nempe anno millesimo centesimo trigesimo septimo. Prima Dialecticæ elementa didicit Petro Abaelardo Magistro, qui tunc in monte S. Genovesæ maxima eruditionis laude docebat. Ubi Abaelardus discessit, Joannes Albericum Remensem prælegentem audiit, Dialecticum celeberrimum, Nominalium Sectæ hostem acerrimum. Præterea alterum Magistrum simul auscultabat, quemdam Anglum, nomine Robertum Melodunensem, quod olim in illa urbe scholæ præfuisset, postea Episcopum Herfordiensem. Postquam biennio duobus hisce Magistris operam impendisset, Joannes

*Sup. Lib.
LXVIII.
§. 34.*

*Joan. Sar.
Met. II. c. 10.*

*Sup. lib.
LXVII.*

nes §. 22.